

„Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Někdo si své soukromí brání „zuby nehty“, jiný se naopak dokáže podělit o cokoli. Ale asi každý člověk má někde uvnitř nějaké to tajemství.

Co je vlastně soukromí? Pod tímto *slovem* si zřejmě každý představí něco jiného. Já si pod tímto slovem představím např. soukromou věc, soukromý čas, soukromé místo, soukromou myšlenku nebo soukromé pocity. Soukromou věc nemusím nikomu půjčit, v soukromém čase nemusím nic dělat, na soukromé místo nemusím nikoho pustit, soukromou myšlenku nemusím nikomu vyslovit a soukromé pocity nemusím dávat najevo.

Ale někdy je lepší se o své pocity - ať už příjemné či méně příjemné – rozdělit se svými přáteli či nějakou blízkou osobou, která by fungovala jako „vrba“, protože se nám tím uleví. V takovém případě je sice soukromí porušeno, je to tak ale správně.

A co se týká soukromé věci, je někdy lidštější ji půjčit osobě, která ji potřebuje, soukromý čas uvolnit pro osobu, kterou máme rádi, a ona zase nás, vzít tuto osobu na soukromé místo a soukromou myšlenku jí vyslovit, třeba se jí bude líbit, třeba ji potěší...